



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: [redacted]
bytem [redacted]
zastoupen [redacted], advokátkou,
sídlem [redacted]

proti

žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**
sídlem [redacted]
zastoupena [redacted], advokátem,
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2016, č.j. 18/9011/2016,

takto:

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- 1 Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí rektorky Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen „žalovaná“, kterou je obecně označován též správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Vysoké školy ekonomické v Praze (dále též „správní orgán 1. stupně“) ze dne 25.11.2015, č.j. 9017/I/309-148/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce podaná dne 2. 10. 2015 dle ust. § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ve spojení s ust. § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.
- 2 Žalobce se svou žádostí podanou dne 2. 10. 2015 domáhal poskytnutí těchto informací: „1. poskytnutí závěrečné (diplomové) práce [redacted], pokud možno v elektronické verzi, 2. poskytnutí výsledku posouzení závěrečné (diplomové) práce systémem na odhalování plagiátů, 3. poskytnutí kopie diplomu [redacted].“
- 3 Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce došlo k nesprávnému pochopení a výkladu zákona, jeho nesprávné aplikaci, nesprávnému postupu a k vyslovení několika nesprávných právních závěrů, čímž došlo ke zkrácení práv žalobce jako účastníka řízení.
- 4 Konkrétně namítal vadu výroku rozhodnutí, který jej činí nepřezkoumatelným, neboť ve výroku není uvedeno, z jakého důvodu je odepřeno právo na informace, ve výroku je uvedeno pouze ustanovení upravující postup rozhodnutí při odvolání, určení odvolacího orgánu a ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k odvolacímu řízení. Chybí označení ustanovení, podle kterého by bylo možné právo na informace odepřít.
- 5 V další žalobní námitce uvedl, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nemohl tak uplatňovat svá práva. Žalovaná i přes upozornění žalobce podklady žalobci nezaslala, ani jej nevyzvala k seznámení se s nimi a vyjádření se k nim, ačkoliv Ministerstvo vnitra, v jehož působnosti je zákon o svobodném přístupu k informacím, ve své metodice upozornilo na dodržování správního řádu ve vztahu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
- 6 Žalobce dále namítal, že žalovaná ve svém rozhodnutí prakticky nerozlišuje rozdíl mezi poskytnutím a zveřejněním informace.
- 7 Namítl také, že v napadeném rozhodnutí a též i v prvostupňovém rozhodnutí absentuje test proporcionality, či test veřejného zájmu, ačkoliv zde došlo ke střetu dvou práv, práva na informace a práva na ochranu osobních údajů. Žalovaná měla k veřejnému zájmu přihlédnout, avšak neučinila tak.
- 8 Dále žalobce namítal, že část odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nebyla posouzena. Žalovaná vůbec neposoudila námitku žalobce, že rozhodnutí je vadné a

nepředvídatelné, neboť se zabývala pouze námitkou nepřezkoumatelnosti, a tedy napadené rozhodnutí trpí vadami a je nepřezkoumatelné.

- 9 Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí a též i v prvostupňovém rozhodnutí absentuje posouzení možnosti poskytnout informace bez osobních údajů, tedy prostřednictvím anonymizace.
- 10 Poukázal rovněž na to, že žalovaná nekontaktovala absolventa, přestože disponovala jeho kontaktními údaji a jeho souhlas si mohla vyžádat.
- 11 Žalobce dále namítal, že žalovaná se odchýlila od judikatury a obsahově shodných žádostí, podle kterých byly informace poskytnuty, resp. bylo nařízeno jejich poskytnutí, přestože žalobce takový konkrétní případ uvedl. Z rozhodnutí není zřejmé, proč se žalovaná od obsahově shodných případů odchýlila. Žalovaná nebyla oprávněna po žalobci požadovat konkrétní judikát, tento postup by pro žadatele o informace představoval nepřiměřenou zátěž.
- 12 Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila. Uvedla, že zaslání kopie diplomu absolventa nelze považovat za informace vztahující se k působnosti žalované. Otázka ukončení studia fyzické osoby je již v soukromoprávní sféře, na kterou zákon o svobodném přístupu k informacím nedopadá. Podle jejího názoru poskytnutí kopie diplomové práce nemá vztah k veřejnému životu a nesouvisí s veřejným zájmem ve spojení s právem svobodného přístupu k informacím, přičemž odkázala na nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06.
- 13 K námitce žalobce, že žalovaná absolventa nekontaktovala za účelem vyžádání jeho souhlasu, uvedla, že dotčeného absolventa kontaktovala, souhlas jí však nebyl udělen. Žalovaná tak nemohla žádosti žalobce vyhovět, neboť by porušila ust. § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).
- 14 Žalovaná dále uvedla, že předmětná diplomová práce byla obhájena před dnem 1. 1. 2006, tedy před účinností zákonného ustanovení, které stanovuje povinnost vysoké školy zveřejňovat kvalifikační práce (ust. § 47b zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Diplomová práce má charakter školního díla dle ust. § 35 odst. 3 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“) a v době jejího vypracování a obhajoby neexistovala povinnost k zveřejnění této práce. Žalovaná tak mohla žádost s ohledem na ust. § 11 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout.
- 15 Žalovaná k žádosti žalobce o poskytnutí výsledku posouzení závěrečné diplomové práce systémem na odhalování plagiátů uvedla, že v případě obhajoby předmětné práce k testu plagiátorství nedošlo. Žádný právní předpis nestanovuje povinnost tento test při procesu obhajoby diplomových prací provádět. Vysoká škola ekonomická v Praze v době odevzdání práce nepožadovala odevzdání diplomové práce v elektronické podobě a ani neprováděla testy plagiátorství. Tyto testy byly zaváděny v souvislosti s povinností

odevzdat diplomovou práci v elektronické podobě od roku 2007. Jelikož test nebyl v době obhajoby diplomové práce proveden, není možné žalobci vyhovět.

- 16 Žalovaná k námitce žalobce, že neumožnila žalobci nahlédnout do spisu vedeného žalovanou, uvedla, že s ohledem na ust. § 20 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím se správní řád nepoužije.
- 17 V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že důvodem odepření práva na informace bylo pouze ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a zákon o ochraně osobních údajů. Žalobce tak namítal, že důvody uvedené žalovanou ve vyjádření k žalobě nemohou mít vliv na posouzení věci, neboť nebyly do vydání rozhodnutí ve věci uvedeny.
- 18 Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí není uveden žádný jiný důvod, než ochrana osobních údajů, ačkoli je z vyjádření žalované k žalobě zřejmé, že informace podle bodu 2. žádosti žalobce (informace o výsledku posouzení závěrečné (diplomové) práce systémem na odhalování plagiátů) vůbec neexistuje. Důvodem odepření tak měla být také neexistence požadované informace.
- 19 Žalobce dále namítal, že omezení přístupu k informacím musí mít zákonný podklad a musí být nezbytné. Výjimky z poskytování informací je tak nezbytné aplikovat restriktivně a s důrazem na kvalitní odůvodnění jejich aplikace, což se zde nestalo. Žalobce nesouhlasil s odepřením poskytnutí vysokoškolského diplomu jako celku a k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2015 č.j. 9 As 189/2014-37. Dle žalobce v napadeném rozhodnutí absentuje posouzení povahy vysokoškolského diplomu, který je dle zákona o vysokých školách dokladem o absolvování studijního programu a je veřejnou listinou. Ze samotné právní úpravy obsažené v ust. § 57 odst. 3 zákona o vysokých školách vyplývá, že tento obsahuje i jiné než osobní údaje.
- 20 Žalobce dále doplnil, že žalovaná měla dát žalobci jako žadateli o informace možnost se s podklady rozhodnutí seznámit podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
- 21 Žalobce dále namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda bylo rozhodováno v rámci samosprávy, či státní správy. O odvolání nerozhodoval věcně příslušný subjekt. Podle žalobce věc spadá do působnosti státní správy a ve věci tak bylo příslušné Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Žalobce napadené rozhodnutí označil jako nicotné.
- 22 Žalobce k absenci posouzení kolize práv doplnil, že absolvent školy, jehož závěrečná práce a diplom tvoří předmět žádosti žalobce, je vedoucím zaměstnancem ve státní správě a úřad, ve kterém zastává tuto pozici, byl opakovaně shledán pachatelem správního deliktu a vůči němu bylo přistoupeno k výkonu rozhodnutí z důvodu maření výkonu rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci vydané pod sp. zn. 11 A 166/2012 (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.5.2015 č.j. 11 A 166/2012-206). Žalobce tyto důvody shledal jako rozhodné nejen pro posouzení samotné žádosti ve vztahu k žadateli, ale také v oblasti veřejného zájmu. Žalobce v této části dále odkázal na své odvolání ze dne 30. 10. 2015. Žalovaná měla důvody odvolání zahrnout do testu proporcionality, či testu veřejného zájmu, což neučinila. Žalobce ke svému podání připojil kopii článku z časopisu Týden č.

25/2016, str. 18 – 19 s názvem Padělané diplomy z VŠE, čímž dokládal důvody práva veřejnosti na informace. Žalobce upozornil, že povinné subjekty mají povinnost informace poskytovat bez rozdílu, zda se poskytnutí informací takovému subjektu hodí.

- 23 Žalobce k výše tvrzené nepředvídatelnosti rozhodnutí žalované, když z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč se žalovaná od obsahově shodných případů odchýlila, doplnil, že žalobce poukázal na určitý případ, kdy byl stejný charakter informací poskytnut, nicméně žalovaná ji ve svém rozhodnutí dostatečně nezohlednila. Žalobce k tomu poukázal na existující veřejně přístupné databáze diplomů a závěrečných prací: pravydiplom.cz, theses.cz, is.muni.cz/clanky/2008_Inforum a v případě Vysoké školy ekonomické v Praze poukázal na databázi: isis.vse.cz/zp/index.pl, ve které je možné vyhledat závěrečné práce, které lze stáhnout. Po rozkliknutí jednotlivých prací se zobrazí další údaje: typ práce, název práce, autor, pracoviště, vedoucí práce, oponent a stav, z čehož žalobce dovozuje, že povinný subjekt tyto informace má a jeho povinností je k žádosti poskytnout. Jelikož jsou některé práce absolventů na internetu k dispozici neomezenému okruhu osob ke stažení a v předmětné věci došlo k odepření pouhého poskytnutí práce konkrétního jednoho absolventa, došlo k nepředvídatelnému rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že došlo k paradoxní situaci, kdy bylo odepřeno právo na informace o vzdělání tajemníka chybujiícího úřadu, ačkoli tento tajemník opakovaně a neoprávněně zveřejňoval osobní údaje občanů, včetně osobních údajů žalobce. Žalobce jako další paradox označil skutečnost, že Magistrát hl. m. Prahy poskytl žalobu bez žalobcova předchozího souhlasu. Žalobce k tomu označil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 7. 7. 2015, č.j. MHMP 1222625/2015, na základě kterého byla žadateli o informace přes výslovný nesouhlas žalobce poskytnuta část žaloby vypracované žalobcem. Žalobcem tím poukázal na paradoxní situaci, kdy jsou i přes výslovný nesouhlas poskytovány informace vytvořené žalobcem a současně jsou odpírány informace vytvořené prostřednictvím veřejných prostředků. Absolvent zaměstnaný ve vedoucí funkci úřadu byl pravomocně potrestán za páchaní správních deliktů a bylo vůči němu přikročeno k vymáhání výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze. Zaměstnanec státní správy musí strpět zvýšenou kontrolu veřejné správy ze strany veřejnosti. Tomuto zaměstnanci tak jistě nepřísluší větší právo na ochranu osobních údajů v porovnání s žalobcem, jehož osobní údaje byly neoprávněně zveřejňovány na stránkách úřadu, kde je tento zaměstnanec zaměstnán. Žalobce uvedl, že neshledává žádný důvod, proč jsou některé práce a diplomy ze stejného období přístupné a jiné na základě žádosti o informace nikoli. Žalovaná se tak dopouští nepředvídatelné rozhodovací činnosti.
- 24 Žalobce dále namítal, že v rozhodnutí o odvolání absentuje informace o tom, že by povinný subjekt souhlas dotčené osoby získal. V napadeném rozhodnutí je pouze informace, že povinný subjekt nemůže souhlas dotčené oblasti získat s ohledem na neznalost kontaktních údajů, ačkoli je z vyjádření žalované k žalobě zřejmé, že se žalovaná dotčeného subjektu dotazovala. Žalobce tak tento rozpor ve vyjádření žalované napadl.
- 25 Posledně žalobce namítal neopodstatněnost právního zastoupení žalované externí advokátní kanceláří. Žalovaná disponuje dostatečným počtem vlastních zaměstnanců pro vyřízení žaloby, a tedy nelze vynaložené náklady řízení považovat jako účelné.
- 26 Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

- 27 Žalobce dne 2. 10. 2015 zaslal na emailovou adresu žalované () žádost o poskytnutí informací, kterou se domáhal poskytnutí výše uvedených informací v bodu 2. tohoto rozsudku.
- 28 O této žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2015, č.j. 9017/308-118/15, které bylo k odvolání žalobce ze dne 30. 10. 2015 zrušeno rozhodnutím rektorky žalované ze dne 20. 11. 2015, č.j. 285/9011/2015, a věc byla vrácena žalované k novému projednání.
- 29 Žalovaná opětovně rozhodla o žádosti žalobce ze dne 2. 10. 2015 rozhodnutím ze dne 25. 11. 2015, č.j. 9017/I/308-148/15, tak, že žádost žalobce o poskytnutí informace dle ust. § 8a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů odmítla s odůvodněním, že jako povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím při vyřizování žádosti zohlednila právní povinnosti vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů (ust. § 8a zákona o ochraně osobních údajů), stanovené k ochraně osobních údajů fyzických osob s odkazem na ust. § 5 odst. 2, § 4 písm. b) a § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Vysoká škola ekonomická v Praze v odůvodnění dále uvedla, že žádosti nemůže vyhovět, jelikož nemá souhlas dotčeného absolventa k poskytnutí jeho osobních údajů, a doplnila, že z důvodu absence kontaktních údajů jej ani nemůže získat. Určitá výjimka z tohoto zákazu poskytování osobních údajů bez souhlasu dotčené osoby je stanovena v ust. § 47b zákona o vysokých školách, ve znění účinném od 1. 1. 2006, které vysokým školám ukládá povinnost zveřejňovat kvalifikační práce, u nichž proběhla obhajoba. Žalovaná tak uzavřela, že jelikož obhajoba předmětné kvalifikační práce neproběhla po tomto datu, nemá povinnost a ani právo takovou práci zveřejnit, či poskytnout, což vztáhla i na výsledek posouzení kvalifikační práce systémem na odhalování plagiátů. Dále uvedla, že ji posuzování testem proporcionality a převládajícího veřejného zájmu v rámci zákona o svobodném přístupu k informacím nepřisluší. V případě, kdy právní předpisy stanovují striktní podmínky pro poskytování osobních údajů, nemůže jako povinný subjekt v jednotlivých případech podle individuálního posouzení podmínek případu rozhodovat, zda zákonné podmínky dodrží, či nikoli. Bez souhlasu absolventa nemůže žadateli osobní údaje absolventa poskytnout.
- 30 Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 18. 12. 2015, ve kterém namítal, že rozhodnutí trpí vadami, je nepřezkoumatelné a nepředvídatelné. Žalobce na tuto žádost nesprávně použil ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů a neoprávněně žalobci odepřel právo na informace. Uvedl, že požaduje poskytnutí uvedených dokumentů po provedení výmazu osobních údajů, pokud takové obsahují. Právo na informace nelze odepřít v celém rozsahu. Žalovaná nerespektuje princip publicity a ani nerozlišuje mezi poskytnutím a zveřejněním informací.
- 31 V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žádost byla správně vyřízena s ohledem na omezení vyplývající z ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něž povinný subjekt poskytne informace týkající se mimo jiné osobních údajů jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Dále žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán 1. stupně správně uvážil o nemožnosti požadované informace

poskytnout z důvodu ochrany osobních údajů, dále že správně posoudil jak otázku poskytnutí informace, tak otázku zveřejnění informace, když v posuzovaném případě se o zveřejněnou informaci nejedná. Uvedla též, že stanoviska ministerstva vnitra pro ni nejsou závazná, a že v žalobcově argumentaci opačnou rozhodovací praxí se nejedná o skutkově podobné věci.

- 32 Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). O podané žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy.
- 33 Podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
- 34 Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.
- 35 Podle ust. § 1 zákona o svobodném přístupu k informacím tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.
- 36 Podle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
- 37 Podle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
- 38 Podle ust. § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.
- 39 Podle ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,
 - a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,

b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,

c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,

d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,

e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,

f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,

g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.

40 Podle ust. § 47b odst. 1 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1.1.2006 vysoká škola nevýdělečně zveřejňuje disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje. Způsob zveřejnění stanoví vnitřní předpis vysoké školy.

41 Podle ust. § 47b odst. 3 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1.1.2006 platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby.

42 Podle § 53 odst. 1 zákona o vysokých školách státní zkouška se koná před zkušební komisí; průběh státní zkoušky a vyhlášení výsledku jsou veřejné.

43 Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

44 Nejprve se městský soud zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, přičemž soud podotýká, že ve smyslu ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. je povinen zabývat se nicotností i bez námítky žalobce, tedy bez ohledu na to, že byla námitka nicotnosti vznesena po lhůtě k uplatnění žalobních námitek dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

45 Napadené rozhodnutí není nicotné z důvodu věcné nepříslušnosti žalované k jeho vydání s ohledem na ust. § 87 písm. l) zákona o vysokých školách, jak se žalobce mylně domnívá. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy je odvolacím orgánem pouze v těch případech, kdy veřejná vysoká škola rozhoduje při výkonu státní správy. Při rozhodování ve věcech samosprávy, mezi něž spadá také rozhodování o žádostech o informace zpracovávané podle zákona o vysokých školách, však tato instanční podřízenost neplatí a rozhodování musí ve všech stupních správního řízení zůstat v oblasti veřejné vysoké školy. K této otázce se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015 č.j. 1 As 80/2015 – 39: „Tomuto odpovídá i systematika zákona o vysokých školách. Tento

zákon v části IX nazvané Státní správa obsahuje § 87 písm. l), dle kterého ministerstvo plní úkoly nadřízeného správního orgánu vysokých škol ve správním řízení. Již z názvu rubriky je zřejmé, že toto ustanovení se vztahuje pouze na oblast výkonu státní správy, jakožto opaku výkonu samosprávy. Tomu odpovídá i § 87 písm. k) zákona o vysokých školách, dle kterého ministerstvo v souladu s tímto zákonem řídí vysoké školy při výkonu státní správy. Naopak ve věcech samosprávy je právě s ohledem na nutnost zachování samosprávy veřejné vysoké školy nezbytné, aby celé správní řízení provedla sama vysoká škola bez ingerence státní moci. Připuštění pravomoci státních orgánů rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí veřejné vysoké školy ve věcech samosprávy by popíralo jak výše uvedenou systematiku zákona o vysokých školách, tak i samotný samosprávný charakter veřejných vysokých škol.“ Na základě tohoto rozlišení se pak Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, který orgán je odvolacím orgánem ve věcech poskytování informací při výkonu samosprávy, a dospěl k závěru, že „odvolacím orgánem ve věcech poskytování informací vztahujících se k samosprávné působnosti veřejných vysokých škol je rektor.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaná v dané věci rozhodovala jako věcně i funkčně příslušný orgán.

- 46 Poté se městský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a neshledal jej nepřezkoumatelným, kritéria přezkoumatelnosti napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, a byť je stručné, je opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Lze sice připustit, že se napadené rozhodnutí nevypořádává konkrétně se všemi jednotlivými námitkami uplatněnými v odvolání. To však na přezkoumatelnost rozhodnutí nemusí mít, a v posuzované věci ani nemá, rozhodující vliv. Úkolem povinného orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl odvolatelem vymezen na podporu jeho odvolacích námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl odvolacích námitek a argumentuje tak, že z hlediska pravidel logického usuzování námitky účastníka vyvrátí. Podle názoru městského soudu napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Na tomto místě městský soud především vyzdvihuje základní argumentaci žalované, která má za podstatné, že požadovaná informace je osobním údajem, který bez souhlasu dotčené osoby nemůže být třetí osobě poskytnut, a že údaje uvedené na vysokoškolském diplomu jsou osobními údaji jako celek, nelze proto aplikovat ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud se za této situace napadené rozhodnutí nezaobírá podrobně jednotlivými odvolacími námitkami, netrpí odůvodnění napadeného rozhodnutí vadami, které by měly vliv na jeho přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. a které by měly vést k jeho zrušení.
- 47 Soud neshledal opodstatněnými ani žalobní tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V rámci jejich posouzení se nejprve zabýval povahou požadovaných informací a dospěl k závěru, že se ve všech případech jedná o osobní údaje ve smyslu ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Podle tohoto ustanovení je osobním údajem *jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů*, přičemž subjekt údajů se považuje za určený či určitelný tehdy, když lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Soud na okraj podotýká, že obdobnou definici pojmu osobní údaje obsahuje i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení

směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Podle čl. 4 odst. 1 se pro účely tohoto nařízení „osobními údaji“ rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby;*

- 48 Pod zákonnou definici osobního údaje zakotvenou v ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je nutno podřadit nejen obsah závěrečné (diplomové) práce, kterou vytvořila a obhájila konkrétní fyzická osoba (určená samotným žalobcem uvedením jména, příjmení a data narození) ke splnění studijních povinností vyplývajících z jeho právního vztahu ke škole (školní dílo ve smyslu ust. § 35 odst. 3 autorského zákona), ale též údaje uvedené na diplomu konkrétní fyzické osoby; přičemž diplom je dokladem o absolvování studijního programu (ust. § 57 odst. 4 zákona o vysokých školách). Žalovaná v napadeném rozhodnutí právem konstatovala, že poskytnutí žalobcem požadovaných údajů (informací) by bylo zpracováním osobních údajů ve smyslu ust. § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, k němuž nebyla oprávněna bez souhlasu dotčené osoby. Na danou situaci totiž nedopadá žádná z výjimek uvedených v ust. § 5 odst. 2 téhož zákona. S tímto posouzením věci ze strany žalované, které je dostatečně komplexní a především souladné se zákonem, se soud bezezbytku ztotožňuje. Poskytnutí požadovaných informací žalobci by bylo v rozporu s ustanovením ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. s ustanovením ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého správce může zpracovávat osobní údaje zásadně pouze se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu je může zpracovávat jen při splnění zákonem stanovených výjimek. Městský soud k tomu dodává, že ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, jakož i ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, dopadá na jakékoliv osobní údaje, nikoliv pouze na citlivé osobní údaje.
- 49 Právo na přístup k informacím není neomezené; poskytnutí informací se lze na povinném subjektu domáhat pouze při splnění podmínek upravených zákonem o svobodném přístupu k informacím, jenž v souladu s článkem 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod stanoví podmínky a provedení tohoto ústavně garantovaného práva. Jednou z těchto podmínek, která dopadá na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, je podmínka souladu jejich poskytnutí s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, mezi něž samozřejmě patří zákon o ochraně osobních údajů. Tento právní předpis musí povinný subjekt při poskytování informací majících charakter osobních údajů bezvýhradně respektovat.
- 50 Ust. § 47b zákona o vysokých školách, které žalovaný rovněž zmiňuje, sice vtělilo do zákona povinnost zveřejňování závěrečných prací, u nichž proběhla obhajoba, avšak, jak správně uvedl žalovaný, stalo se tak až s účinností od 1. 1. 2006. Jelikož v souvislosti s tímto ustanovením nebylo přijato žádné přechodné ustanovení, jež by se týkalo závěrečných prací, u nichž proběhla obhajoba před uvedeným datem, je nutno konstatovat, že uvedená povinnost vznikla veřejných vysokým školám až od momentu nabytí účinnosti předmětné novely zákona o vysokých školách, a totéž platí i pro fikci souhlasu studentů se zveřejněním své práce. Byla-li tedy závěrečná (diplomová) práce obhájena dříve, než

zmíněná právní úprava nabyla účinnosti, může vysoká škola takovou závěrečnou (diplomovou) práci konkrétního studenta poskytnout žadateli o informace jen tehdy, má-li k tomu souhlas jejího autora.

- 51 Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit v tom, že daný spor je střetem práva na ochranu soukromí a práva na informace, přičemž v souladu s judikaturou Ústavního soudu je třeba každé omezení poskytování informací vykládat restriktivně. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla pouze to, že „*informaci nelze poskytnout z důvodu ochrany osobních údajů.*“, a městský soud dává za pravdu žalobci, že uvedené konstatování svědčí o tom, že k „poměrování“ v opozici stojících základních práv, která v odvolání namítal žalobce, žalovaná nepřistoupila. Žalovaná tedy v napadeném rozhodnutí neprovedla test proporcionality, a ani se výslovně nevyjádřila k odvolací námitce absence testu proporcionality a veřejného zájmu v rozhodnutí prvostupňovém.
- 52 V kontextu celého případu však městský soud ani přes tuto okolnost nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť je přesvědčen, že úvahy o proporcionalitě a veřejném zájmu žalované nepřislouší. Argumentoval-li žalobce v žalobě tím, že dotčená osoba () je osobou veřejně činnou, nelze než konstatovat, že v takovém případě žalobce mohl žádat o informace mající charakter osobních údajů, na které dopadá výjimka zakotvená v ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů (jedná se o osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení), avšak žádost o jejich poskytnutí měl adresovat instituci, pro niž dotčená osoba veřejnou nebo úřední činnost vykonává, a nikoliv vysoké škole. Taková instituce by pak, pokud by žalobce předestřel relevantní tvrzení o existenci veřejného zájmu, byla povinna prostřednictvím testu zajistit, aby byla dodržena spravedlivá rovnováha mezi v konfliktu stojícími základními právy. Žalovaná tuto povinnost neměla, neboť městský soud nevidí souvislost mezi absolvováním vysoké školy a výkonem funkce tajemníka městské části. Proto městský soud nepovažuje skutečnost, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k testu proporcionality explicitně nevyjádřila, za vadu, která by vyvolala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
- 53 K námitce nesprávnosti výroku napadeného rozhodnutí městský soud uvádí, že z výrokové části rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaná vydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a o jaká právní ustanovení své rozhodnutí opírá, čemuž odpovídá i odůvodnění rozhodnutí. Soud nepřisvědčuje žalobci, že výrok není v souladu s požadavky kladenými na jeho náležitosti správním řádem. Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ust. § 27 odst. 1. Tyto zákonné podmínky byly v posuzovaném případě naplněny, když žalovaná ve výroku odkázala na ust. § 16 odst. 3 a § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s ust. § 90 odst. 5 správního řádu. Výrok tedy obsahuje právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a městský soud proto i tuto žalobní námitku nepovažuje za opodstatněnou.
- 54 K námitce nesprávnosti postupu žalované, která neumožnila nahlédnout žalobci do spisu a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, je třeba stručně objasnit charakter řízení o žádostech o informace podle zákona o svobodném

přístupu k informacím. Jde o zvláštní typ řízení, u kterého zákonodárce akcentoval neformálnost a rychlost postupů povinných subjektů. Z tohoto důvodu zákonodárce odlišil řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím od formalizovaného řízení upraveného správním řádem. Ust. § 20 zákona o svobodném přístupu k informacím předpokládá pouze omezenou subsidiární aplikaci správního řádu, když stanoví taxativní výčet případů, ve kterých se ustanovení správního řádu užijí, pokud zákon o svobodném přístupu k informacím nestanoví jinak. Ustanovení správního řádu se při splnění této podmínky použijí pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pro odvolací řízení a v řízení o stížnosti pak pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení. Dále se při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně proti nečinnosti a ust. § 178. Aplikaci jiných ustanovení správního řádu citovaný zákon zapovídá, když výslovně uvádí, že v ostatním se správní řád nepoužije.

- 55 Podle názoru městského soudu patří právní úprava zakotvená v ust. § 36 odst. 3 správního řádu („*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. ...*“), právě mezi takové ostatní případy. Správní řád není pro právo žadatele o informace nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí formálně použitelný, i když povinnému na druhou stranu nic nebrání, aby žadateli toto umožnil (s výjimkou informací, u nichž bylo uplatněno odmítnutí žádosti). Neučiní-li tak, nejde o porušení povinnosti dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů (ust. § 20 odst. 4 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím) ani o jiné vybočení z mezí ust. § 20 tohoto zákona, a vydané rozhodnutí nelze z posuzovaného hlediska shledat nezákonným. Proto Městský soud v Praze považuje i tuto žalobní námitku za nedůvodnou, když doplňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce o nahlédnutí do spisu v průběhu řízení požádal, a městský soud ani nevidí, jaké žalobcovo právo by nevyužitím této možnosti bylo v konkrétním projednávaném případě porušeno.
- 56 K námitce, že žalovaná odmítla poskytnutí vysokoškolského diplomu jako celku, přestože tento doklad je veřejnou listinou obsahující i jiné než osobní údaje, a tyto jiné informace mohly být poskytnuty při současné anonymizaci osobních údajů, městský soud uvádí, že i po anonymizaci lze zbylé informace přiřadit k dotčené osobě. Subjekt údajů (dotčená osoba) tak zůstane určitelný. Vysokoškolský diplom tak za této konkrétní situace naplňuje definici osobního údaje dle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů jako celek, a žalovaná tedy není oprávněna poskytnout jej bez souhlasu dotčené osoby ani v případě, že některé údaje tam uvedené budou anonymizovány.
- 57 Městský soud v Praze se neztotožňuje s námitkou žalobce, dle níž žalovaná nerozlišuje mezi poskytnutím a zveřejněním informace; když podle žalobce jsou přitom požadované informace informacemi, které se poskytují, ale zveřejňuje se pouze doprovodná informace o tom, že byly poskytnuty. Městský soud je toho názoru, že žalovaná pojmy „poskytnutí“ a „zpracování“ řádně odlišila a svůj závěr odůvodnila, jak je explicitně objasněno v druhém odstavci str. 2 napadeného rozhodnutí. Městský soud pouze doplňuje, že žalovaná správně vyložila ust. § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (poskytnutí údajů) a ust. § 4

písm. I téhož zákona (zveřejnění, zejména hromadnými sdělovacími prostředky) tak, že toto odlišení je pro daný případ bez významu.

- 58 Ani námitka, že není jisté, jaké důvody vlastně vedly k vydání rozhodnutí, neboť žalovaná argumentovala neexistencí testu plagiátorství až v rámci soudního řízení, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze připouští, že bylo na místě uvést, že žalovaná v tehdejší době testy plagiátorství neprováděla, a proto požadovaný test neexistuje, a že tedy podle žalované byl dán faktický důvod pro odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a nikoli důvod právní. Ve správním soudnictví je nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51). Nyní soud takový vliv neshledal a ani z tvrzení žalobce žádný možný vliv uvedené vady na zákonnost napadeného rozhodnutí nevyplývá, když žalobce tvrzenou skutečnost, že test plagiátorství nebyl v předmětném případě vůbec proveden a že tedy neexistuje, nerozporuje.
- 59 K podobnému závěru dospěl městský soud při vypořádání další žalobní námitky, podle níž žalovaná v napadeném rozhodnutí tvrdí, že se nemohla nepokusit získat souhlas dotčené osoby pro neznalost kontaktních údajů, ve vyjádření k žalobě zcela rozporně tvrdí, že o souhlas požádala, avšak nedostala jej. Městský soud k této námitce z obsahu správního spisu zjistil, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalovaná dotčenou osobu nekontaktovala a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedla, že žalobce souhlasné stanovisko k žádosti nepřiložil a žalovaná jej nezajistila z důvodu absence kontaktních údajů. V průběhu odvolacího řízení žalovaná neformální cestou (e-mailem) dotčenou osobu o souhlas požádala; souhlas nebyl udělen. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí nekorigovala obsah prvostupňového rozhodnutí a nedoplnila údaje o skutkovém stavu. Tato skutečnost však podle názoru městského soudu není způsobila ohrozit právem chráněné zájmy žalobce, a městský soud ji proto vyhodnotil jako bezvýznamnou pro výrok napadeného rozhodnutí a k zrušení napadeného rozhodnutí nepřikročil.
- 60 Žalobce dále namítal nepředvídatelnost napadeného rozhodnutí. Poukazoval na to, že některé jiné závěrečné práce, či alespoň doprovodné informace o nich, žalovaná zveřejňuje, dále na vstřícný postup jiných správních institucí. Ani tato námitka nemůže obstát, neboť v řízení, které je předmětem soudního přezkumu v projednávané věci, je přezkoumáváno, zda je právě ten který konkrétní subjekt povinen poskytnout žadateli konkrétní požadovanou informaci, a postup jiných institucí či jiných správních orgánů, případně postup žalované v případě obsahově shodných žádostí není relevantní. Žádný subjekt, tedy ani žalobce, nemá nárok na stejnou a neměnnou rozhodovací praxi, popřípadě na rozhodování ve svůj prospěch. Předmětem řízení je pouze a toliko tento specifický případ, a skutečnosti a postupy z jiných řízení nelze zohlednit.
- 61 Žalobce namítal též to, že se žalovaná odchýlila i od judikatury v podobných věcech, aniž by tento svůj postup odůvodnila, a aniž by se vypořádala se závěry judikatury, již na svoji podporu argumentoval žalobce. Městský soud v Praze je přesvědčen, že žalovaná postupovala v souladu s relevantní judikaturou, která se týká práva na informace a ochrany osobních údajů. Městský soud odkazuje například na nález Ústavního soudu ze dne 24. 1.

2007, sp. zn. I ÚS 260/06, nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.9.2015, č.j. 10 As 112/2015 – 54.

- 62 Je pravdou, že žalovaná jakožto povinný subjekt musí podle ust. § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím postupovat v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle názoru městského soudu však v daném případě žalovaná nerozhodovala odlišně od skutkově shodných nebo podobných případů. Případ, kterým argumentuje žalobce, kdy požadované informace poskytl Magistrát města Jihlavy, není shodný, jak se žalobce mylně domnívá, neboť povinný subjekt veřejné správy (Magistrát města Jihlavy) byl v odkazovaném případě zaměstnavatelem dotčených úředních osob, a věc byla tedy posuzována dle ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Ani jiné případy, které žalobce příkladmo uvádí, nejsou zcela shodné s případem posuzovaným.
- 63 Společně ke všem žalobním námitkám městský soud opakuje, že pokud s nimi žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně nepolemizovala, nemá to vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Na odvolací námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud - viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9. V této souvislosti Městský soud v Praze považuje za vhodné poznamenat, že zákon o svobodném přístupu k informacím je koncipován tak, aby postup podle něj byl pro povinný orgán co nejméně zformalizován (z důvodu co nejmenší zátěže). Podle názoru městského soudu lze tento princip do jisté míry zohlednit i při hodnocení rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 zákona, a lze akceptovat jistou míru úspornosti odůvodnění takového rozhodnutí.
- 64 Městský soud dále konstatuje, že z napadeného rozhodnutí nevypývá, že by byla posouzena pouze námitka nepřezkoumatelnosti, ale nikoli též námitky nezákonnosti a nepředvídatelnosti, jak žalobce namítá. K zákonnosti a předvídatelnosti se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřila, a z obsahu odůvodnění rozhodnutí je zjevné, že prováděla přezkum prvostupňového rozhodnutí nejen se zaměřením na námitku nepřezkoumatelnosti, ale hodnotila též zákonnost (viz zejm. první, druhý a třetí odstavec druhé strany napadeného rozhodnutí) a předvídatelnost (čtvrtý odstavec druhé strany napadeného rozhodnutí).
- 65 Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
- 66 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud považuje v dané věci za neúčelné, aby byla žalovaná v řízení zastoupena advokátem, neboť u ní dle ustálené judikatury lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 13.8.2012 sp.zn. II. ÚS 2396/09).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu